

Kişilik

Sınıf, öğrencilerin gürültü patırtısıyla sallanırken sert görünümlü hoca kapıda beliriyor. Sınıfa bir bakış atıp kürsüye geçiyor.

Tebeşirle tahtaya kocaman bir (1) rakamı çiziyor.

“Bakın” diyor.

“Bu, kişiliktir. Hayatta sahip olabileceğiniz en değerli şey...”

Sonra (1)'in yanına bir (0) koyuyor:

“Bu, başarıdır. Başarılı bir kişilik (1)'i (10) yapar”.

Bir (0) daha...

“Bu, tecrübedir. (10) iken (100) olursunuz”.

Sıfırlar böyle uzayıp gidiyor:

Yetenek... disiplin... sevgi...

Eklenen her yeni (0)' in kişiliği 10 kat zenginleştirdiğini anlatıyor hoca... Sonra

eline silgiyi alıp en baştaki (1)'i siliyor. Geriye bir sürü sıfır kalıyor. Ve Hoca

yorumu patlatıyor:

“Kişiliğiniz yoksa, öbürleri hiçtir”.

Sınıf, mesajı alıp sessizliğe gömülür...

Kalp Kapısı

19.yüzyılın büyük İngiliz ressamlarından William Holman Hunt'ın, bir bahçeyi tasvir eden bir tablosu Londra Kraliyet Akademisi'nde sergileniyordu.

Hunt'ın “Kainatın Işığı” adını verdiği bu tabloda geceleyin elinde duran fenerle bahçede duran filozof kılıklı bir adam görülüyordu. Adam, serbest kalan eliyle bir kapıyı vuruyor ve içeriden bir cevap bekler gibi görünüyordu. Tabloyu tetkik eden bir sanat eleştirmeni Hunt'a dönerek:

“Güzel bir tablo doğrusu, ama manasını bir türlü kavrayamadım” dedi,

“Adamın vurduğu kapı hiç açılmayacak mı? Kapıya tokmak takmayı unutmuşsunuz da...”

Hunt gülümsedi:

“Adam alelade bir kapıya vurmuyor ki...” dedi.

“Bu kapı, insan kalbini temsil ediyor. Ancak içeriden açılabilirdi için dışında tokmağa ihtiyaç yoktur?”.

Mutluluğun Sırrı

Bir tüccar Mutluluğun Gizi'ni öğrenmesi için oğlunu insanların en bilgesinin yanına yollamış. Delikanlı bir çölde kırk gün yürüdükten sonra, sonunda bir tepenin üzerinde bulunan güzel bir şatoya varmış. Söz konusu bilge burada yaşıyormuş. Bir ermişle karşılaşmayı bekleyen bizim kahraman, girdiği salonda hummalı bir manzarayla karşılaşmış: Tüccarlar girip çıkıyor, insanlar bir köşede sohbet ediyor, bir orkestra tatlı ezgiler çalıyormuş; dünyanın dört bir yanından gelmiş lezzetli yiyeceklerle dolu bir masa da varmış. Bilge sırayda bu insanlarla konuşuyormuş ve bizim delikanlı kendi sırasının gelmesi için iki saat beklemek zorunda kalmış. Delikanlının ziyaret nedenini açıklamasını dikkatle dinlemiş bilge, ama Mutluluğun Gizi'ni açıklayacak zamanı olmadığını söylemiş ona. Gidip sarayda dolaşmasını kendisini iki saat sonra görmeye gelmesini salık vermiş.

“Ama, sizden bir ricada bulanacağım”, diye eklemiş, delikanlının eline bir kaşık verip sonra bu kaşığa iki damla sıvıyağ koymuş. “Sarayı dolaşırken bu kaşığı elinizde tutacak ve yağı dökmeyeceksiniz.”

Delikanlı sarayın merdivenlerini inip-çıkmağa başlamış, gözünü kaşıktan ayırmıyormuş. İki saat sonra bilgenin huzuruna çıkmış. “Güzel, demiş bilge, peki yemek salonumda ki acem halılarını gördünüz mü?

Bahçıvan Başı'nın yetiştirmek için on yıl çalıştığı bahçeyi gördünüz mü?

Kütüphanedeki güzel parşömenleri fark ettiniz mi?

Utanan delikanlı hiçbir şey görmediğini itiraf etmek zorunda kalmış. çünkü bilgenin kendisine verdiği iki damla yağı dökmemeye çabalamış, başka bir şeye dikkat edememiş.

“Öyleyse git, evrenimin harikalarını tanı”, demiş ona bilge, “oturduğu evi tanımadan bir insana güvenemezsin.”

İçi rahatlayan delikanlı kaşığı alıp sarayı gezmeye çıkmış. Bu kez, duvarlara asılmış, tavanları süsleyen sanat yapıtlarına dikkat ediyormuş. Bahçeleri, çevredeki dağları, çiçeklerin güzelliğini, buldukları yerlere yakışan sanat yapıtlarının zarafetini görmüş. Bilgenin yanına dönünce gördüklerini bütün ayrıntılarıyla anlatmış.

“Peki sana emanet ettiğim iki damla yağ nerede?” diye sormuş bilge.

Kaşığa bakan delikanlı, iki damla yağın dökülmüş olduğunu görmüş.

“Peki”, demiş bunun üzerine bilgeler bilgisi, “sana verebileceğim tek bir öğüt var: Mutluluğun Gizi dünyanın bütün harikalarını görmektir, ama kaşıktaki iki damla yağ unutmadan.”

Tuzlu Kahve

Kıza bir partide rastlamıştı. Harika bir şeydi. O gün peşinde o kadar delikanlı vardı ki.. Partinin sonunda kızı kahve içmeye davet etti. Kız parti boyu dikkatini çekmeyen oğlanın davetine şaşırды, ama tam bir kibarlık gösterisi yaparak kabul etti. Hemen köşedeki şirin kafeye oturdular.

Delikanlı öyle heyecanlıydı ki, kalbinin çarpmasından konuşamıyordu. Onun bu hali kızın da huzurunu kaçırdı.. “Ben artık gideyim” demeye hazırlanırken, delikanlı birden garsonu çağırdı .. “Bana biraz tuz getirir misiniz” dedi .. “Kahveme koymak için ..” Yan masalardan bile şaşkın yüzler delikanlıya baktı.. Kahveye tuz!.. Delikanlı kıpkırmızı oldu utançtan, ama tuzu kahvesine döktü ve içmeye başladı. Kız, merakla “Garip bir ağız tadınız var” dedi..

Delikanlı anlattı: “Çocukken deniz kenarında yaşadık. Hep deniz kenarında ve denizde oynardım. Denizin tuzlu suyunun tadı ağızımdan hiç eksilmedi. Bu tatla büyüdüm ben.. Bu tadı çok sevdim. Kahveme tuz koymam bundan. Ne zaman o tuzlu tadı dilimde hissetsem, çocukluğumu, deniz kenarındaki evimizi ve mutlu ailemi hatırlıyorum. Annemle babam hala o deniz kenarında oturuyorlar ..

Onları ve evimi öyle özlüyorum ki..” Bunları söylerken gözleri nemlenmişti delikanlının .. Kız dinlediklerinden çok duygulanmıştı. İcini bu kadar samimi döken, evini, ailesini bu kadar özleyen bir adam, evi, aileyi seven biri olmalıydı. Evini düşünen, evini arayan, evini sakınan biri.. Ev duyusu olan biri..

Kız da konuşmaya başladı.. Onun da evi uzaklardaydı.. Çocukluğu gibi.. O da ailesini anlattı. Çok şirin bir sohbet olmuştu.. Tatlı ve sıcak.. ..Ve de bu sohbet öykümüzün harikulade güzel başlangıcı olmuştu tabii.. Buluşmaya devam ettiler ve her güzel öyküde olduğu gibi, prenses, prensle evlendi. Ve de sonuna kadar çok mutlu yaşadılar. Prens ne zaman kahve yapsa prensine içine bir kaşık tuz koydu, hayat boyu.. Onun böyle sevdiğini biliyordu çünkü.. 40 yıl sonra, adam dünyaya veda etti. “Ölümünden sonra aç” diye bir mektup bırakmıştı sevgili karısına..

Şöyle diyordu, satırlarında.. “Sevgilim, bir tanem.. Lütfen beni affet. Bütün hayatımızı bir yalan üzerine kurduğum için beni affet. Sana hayatımda bir tek kere yalan söyledim.. Tuzlu kahvede.. İlk buluştuğumuz günü hatırlıyor musun?. Öyle heyecanlı ve gergindim ki, şeker diyecekken ‘Tuz’ çıktı ağızımdan.. Sen ve herkes bana bakarken, değiştirmeye o kadar utandım ki, yalanla devam ettim. Bu yalanın bizim ilişkimizin temeli olacağı hiç aklıma gelmemişti. Sana gerçeği anlatmayı defalarca düşündüm. Ama her defasında korkudan vazgeçtim. Şimdi ölüyorum ve artık korkmam için hiçbir sebep yok..

İşte gerçek.. Ben tuzlu kahve sevmem. O garip ve rezil bir tat.. Ama seni tanıdığım andan itibaren bu rezil kahveyi içtim. Hem de zerre pişmanlık duymadan. Seninle olmak hayatımın en büyük mutluluğu idi ve ben bu mutluluğu tuzlu kahveye borçluydum. Dünyaya bir daha gelsem, her şeyi yeniden yaşamak, seni yeniden tanımak ve bütün hayatımı yeniden seninle geçirmek isterim, ikinci bir hayat boyu daha tuzlu kahve içmek zorunda kalsam da..

” Yaşlı kadının gözyaşları mektubu sırlıslam ıslattı. Lafı açıldığında bir gün biri, kadına “Tuzlu kahve nasıl bir şey” diye soracak oldu.. Gözleri nemlendi kadının.. “Çok tatlı!..” dedi..

Zaman Yönetimi

Profesör sınıfa girip karsısında duran dünyanın en seçilmiş öğrencilerine kısa bir süre baktıktan sonra, "Bugün Zaman Yönetimi konusunda deneyle karışık bir sınav yapacağız" dedi. Kürsüye yürüdü, kürsünün altından kocaman bir kavanoz çıkarttı. Arkadan, kürsünün altından bir düzine yumruk büyüklüğünde tas aldı ve taşları büyük bir dikkatle kavanozun içine yerleştirmeye başladı. Kavanozun daha başka tas almayacağına emin olduktan sonra öğrencilerine döndü ve "Bu kavanoz doldu mu?" diye sordu. Öğrenciler hep bir ağızdan "Doldu" diye cevapladılar. Profesör "Öyle mi?" dedi ve kürsünün altına eğilerek bir kova mıcır çıkarttı. Mıcırı kavanozun ağzından yavaş yavaş döktü. Sonra kavanozu sallayarak mıcırın taşların arasına yerleşmesini sağladı. Sonra öğrencilerine dönerek bir kez daha "Bu kavanoz doldu mu?" diye sordu. Bir öğrenci "Dolmadı herhâlde" diye cevap verdi. Doğru" dedi profesör ve gene kürsünün altına eğilerek bir kova kum aldı ve yavaş yavaş tüm kum taneleri taşlarla mıcırların arasına nüfuz edene kadar döktü. Gene öğrencilerine döndü ve "Bu kavanoz doldu mu?" diye sordu. Tüm sınıftakiler bir ağızdan "Hayır" diye bağırdılar. "Güzel" dedi profesör ve kürsünün altına eğilerek bir sürahi su aldı ve kavanoz ağzına kadar doluncaya dek suyu boşalttı. Sonra öğrencilerine dönerek "Bu deneyin amacı neydi" diye sordu. Uyanık bir öğrenci hemen "Zamanımız ne kadar dolu görünürse görünsün, daha ayırabileceğimiz zamanımız mutlaka vardır" diye atladı. "Hayır" dedi profesör, "bu deneyin esas anlatmak istediği eğer büyük taşları bastan yerleştirmezseniz küçükler girdikten sonra büyükleri hiç bir zaman kavanozun içine koyamazsınız" gerçeğidir". Öğrenciler şaşkınlık içinde birbirlerine bakarken profesör devam etti: "Nedir hayatınızdaki büyük taşlar? Çocuklarınız, eşiniz, sevdikleriniz, arkadaşlarınız, eğitiminiz, hayâlleriniz, sağlığını, bir eser yaratmak, başkalarına faydalı olmak, onlara bir şey öğretmek! Büyük taşlarınız belki bunlardan birisi, belki bir kaçı, belki hepsi. Bu aksam uykuya yatmadan önce iyice düşünün ve sizin büyük taşlarınız hangileridir iyi karar verin. Bilin ki büyük taşlarınızı kavanoza ilk olarak yerleştirmezseniz hiç bir zaman bir daha koyamazsınız, o zaman da ne kendinize, ne de çalıştığınız kuruma, ne de ülkenize faydalı olursunuz. Bu da iyi bir is adamı, gerçekte de iyi bir adam olamayacağınızı gösterir" Profesör, ders bittiği hâlde konuşmadan oturan öğrencileri sınıfta bırakarak çıktı gitti...

Bir Kelebeğin Dersi

Bir gün, kozada küçük bir delik belirdi; bir adam oturup kelebeğin saatler boyunca bedenini bu küçük delikten çıkarmak için harcadığı çabayı izledi.

Ardından sanki ilerlemek için çaba harcamaktan vazgeçmiş gibi geldi ona. Sanki elinden gelen her şeyi yapmış ve artık yapabileceği bir şey kalmamış gibiydi.

Böylece adam, kelebeğe yardım etmeye karar verdi; eline küçük bir makas alıp kozadaki deliği büyütmeye başladı.

Bunun üzerine kelebek kolayca çıkıverdi. Fakat bedeni kuru ve küçücük kanatları buruş buruştu.

Adam izlemeye devam etti; Çünkü her an kelebeğin kanatlarının açılıp genişleyeceğini ve bedenini taşıyacak kadar güçleneceğini umuyordu.

Ama bunlardan hiç biri olmadı! Kelebek hayatının geri kalanını kurumuş bir beden ve buruşmuş kanatlarla yerde sürünerek geçirdi.

Ne kadar denese de asla uçamadı.

Adamın iyi niyeti ve yardım severliği ile anlayamadığı şey, kozanın kısıtlayıcılığının ve buna karşılık kelebeğin daracık bir delikten çıkmak için göstermesi gereken çabanın, Yüce Yaratıcının kelebeğin bedenindeki sıvıyı onun kanatlarına göndermek ve bu sayede de kozanın kısıtlayıcılığından kurtulduğu anda uçmasını sağlamak için seçtiği yol buydu.

Bazen yaşamda tam olarak ihtiyaç duyduğumuz şey çabalardır. Eğer yüce yaratıcı, yaşamda herhangi bir çaba olmadan ilerlemenize izin verseydi, o zaman bir anlamda sakat kalırdık. O zaman olabileceğimiz kadar güçlenemezdik. Asla uçamazdık.

Güçlü olmak istedim. Ve Yüce Yaratıcı beni güçlendirmek için zorluklar yolladı.

Bilgelik istedim. Ve Yüce Yaratıcı bana çözmeme için sorunlar yolladı.

Basari istedim. Ve Yüce Yaratıcı bana çalışmam için zekâ ve kas gücü verdi.

Cesaret istedim. Ve Yüce Yaratıcı bana üstesinden gelmem gereken sorunlar verdi.

Sevgi istedim. Ve Yüce Yaratıcı bana, Yardımcı olmam için sorunlu insanlar yolladı.

İyilik istedim. Ve Yüce Yaratıcı bana fırsatlar yolladı.

İstediğim hiçbir şeyi elde edemedim fakat ihtiyaç duyduğum her şeyi elde ettim.

Yaşamınızı korkusuzca yaşayın, zorlukların tümüne göğüs gerin ve onların üstesinden gelebileceğinizi açıkça gösterin.

Karayı Görseydim Eğer!

4 Temmuz 1952 günü 34 yaşında bir kadın, Pasifik Okyanusu'na dalarak, Catalina adasından, 21 mil batısında kalan Kaliforniya'ya doğru yüzmeye başladı. Eğer başarılı olursa, bunu yapan ilk kadın olacaktı. Adı Florence Chadwick olan bu yüzücü, Mans Denizi'ni her iki yönde gecen ilk kadındı.

O sabah su, vücudu uyuşturacak kadar soğuktu ve sis o kadar yoğundu ki, beraberindeki tekneleri güçlükle seçebiliyordu. Milyonlarca insan televizyonlarından onu izliyordu, köpekbalıkları ve dondurucu soğuğun etkisini hiçe sayarak 15 saat yüzdü. Yakındaki bir teknede bulunan annesi ve antrenörü, araya çok yaklaştıklarını ve devam etmesini söyledilerse de o, kendisini sudan çıkarmalarını istedi. Azimli yüzücü, Kaliforniya kıyısına yarım mil kala sudan çıkışının nedenini şöyle açıkladı: Karayı görebilseydim, başarabilirdim. Vazgeçmesinin nedeni ne yorgunluk, ne de soğuktu. Tek neden, sis yüzünden karayı görememektir. Bu hayatın bir gerçeğiydi: Bir şeyi başarabilmek için, ortada gözle görülür bir hedef olmalıydı.

Huzur

Bir gün bir kral ama halkı tarafından sevilen bir kral, huzuru en güzel resmedecek sanatçıya büyük bir ödül vereceğini ilan eder.

Yarışmaya çok sayıda sanatçı katılır. Günlerce çalışırlar birbirinden güzel resimler yaparlar.

Sonunda eserleri saraya teslim ederler. Tablolara bakan kral sadece ikisinden hoşlanır. Ama birinciyi seçmesi için karar vermesi gereklidir.

Resimlerden birisinde sükunetli bir göl vardır. Göl bir ayna gibi etrafında yükselen dağların görüntüsünü yansıtmaktadır. Üst tarafta pamuk beyazı bulutlar gökyüzünü süslüyorlardı.

Resme kim baktı ise onun mükemmel bir huzur resmi olduğunu düşünüyordu.

Diğer resimde de dağlar vardı. Ama engebeli ve çıplak dağlar. Üst tarafta öfkeli bir gökyüzünden yağmurlar boşanıyor ve şimşek çakıyordu. Dağın eteklerinde ise köpüklü bir şelale çağlıyordu. Kısaca resim hiç de huzurlu gözüküyordu.

Fakat kral resme bakınca, şelalenin ardında kayalıklardaki çatlaktan çıkan mini minnacık bir çalılık gördü. Çalılığın üstünde ise anne bir kuşun örttüğü bir kuş yuvası görünüyordu.

Sertçe akan suyun orta yerinde anne kuş yuvasını kuruyordu.

...harika bir huzur ve sükun örneği.

Ödülü kim kazandı dersiniz.

Tabi ki ikinci resim.Kralın açıklaması şöyle idi:
-Huzur hiçbir gürültünün sıkıntının ya da zorluğun bulunmaması ve sıkıntının olmadığı yer demek değildir. Huzur bütün bunların içinde bile yüreğimizin sükun bulabilmesidir.

Yolumuzdaki Engeller

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu. Bakalım neler olacak? Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer geldiler, sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girdiler. Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirdi. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu. Sonunda bir köylü çıkageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sırtındaki küfeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarıldı ve ıkına sıkına itmeye başladı. Sonunda kan ter içinde kaldı ama, kayayı da yolun kenarına çekti. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereydi ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu gördü. Açtı. Kесе altın doluydu. Bir de kralın notu vardı içinde.

“Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir” diyordu kral.

Köylü, bugün dahi pek çoğumuzun farkında olmadığı bir ders vermişti.

“Her engel, yaşam koşullarınızı daha iyileştirecek bir fırsattır.”

Marangoz

Yaşlı bir marangozun emeklilik çağı gelmişti. İşveren müteahhidine, çalıştığı konut yapım işinden ayrılmak ve eşi, büyüyen ailesi ile birlikte daha özgür bir yaşam sürmek tasarısından söz etti. Çekle aldığı ücretini elbette özleyecekti. Emekli olmak ihtiyacındaydı, ne var ki. Müteahhit iyi işçisinin ayrılmasına üzüldü. Ve ondan, kendine bir iyilik olarak, son bir ev daha yapmasını rica etti. Marangoz kabul etti ve işe girişti, ne var ki gönlünün yaptığı işte olmadığını görmek pek kolaydı. Baştan savma bir işçilik yaptı ve kalitesiz malzeme kullandı. Kendini adanmış olduğu mesleğine böyle son vermek ne talihsizlik!..

İşini bitirdiğinde, işveren, evi gözden geçirmek için geldi. Dış kapının anahtarını marangoza uzattı.

“Bu ev senin” dedi, “sana benden hediye”.

Marangoz şoka girdi. Ne kadar utanmıştı!... Keşke yaptığı evin kendi evi olduğunu bilseydi! O zaman onu böyle yapar mıydı?...

Bizim için de bu böyledir. Gün be gün kendi hayatımızı kurarız. Çoğu zamanda, yaptığımız işe elimizden gelenden daha azını koyarız. Sonra da, şoka girerek, kendi kurduğumuz evde yaşayacağımızı anlarız. Eğer tekrar yapabilirsek, çok daha farklı yaparız. Ne var ki, geriye dönemeyiz. Marangoz sizsiniz. Her gün bir çivi çakar, bir tahta koyar ya da bir duvar dikersiniz. "Hayat bir kendin yap tasarımıdır" demiştir biri. Bugün yaptığınız davranış ve seçimler, yarın yaşayacağınız evi kurar. Öyle ise onu akıllıca kurun. Unutmayın...

Paraya ihtiyacınız yokmuş gibi çalışın. Hiç incinmemişsiniz gibi sevin.

Herkes İçin Biraz Mutluluk

Jerry, çevresindekilerin çok sevdiği insanlardan biriydi. Keyfi her zaman yerindeydi. Her zaman söyleyecek olumlu bir şey bulurdu. Hatta bazen etrafındakileri çıldırtırdı bile.

Bu adam, bu halde bile nasıl iyimser olabiliyor? Birisi nasıl olduğunu sorsa; "Bomba gibiyim" diye yanıt verirdi hep.. "Bomba gibiyim." Jerry bir doğal motivasyoncuydu...

Yanında çalışanlardan biri, o gün, kötü bir günündeyse, Jerry yanına koşar, duruma nasıl olumlu bakılacağını anlatırdı.

Bu tarzı fena halde düşündürüyordu beni... Bir gün Jerry'ye gittim. Anlayamıyorum dedim.. Nasıl olur da, her zaman,her koşulda bu kadar olumlu bir insan olabiliyorsun... Nasıl başarıyorsun bunu?

Her sabah kalktığımda kendi kendime Jerry bugün iki seçimin var: Havan ya iyi olacak, ya kötü.. derim. Havamın iyi olmasını seçerim. Kötü bir şey olduğunda gene iki seçimim var: Kurban olmak, ya da ders almak.

Ben başıma gelen kötü şeylerden ders almayı seçtim. Birisi bana bir şeyden şikayete geldiğinde, gene iki seçimim var..Şikayetini kabul etmek ya da ona hayatın olumlu yanlarını göstermek. Ben hayatın olumlu yanlarını seçtim.

Yok yahu, diye protesto ettim. Bu kadar kolay yani? Evet.. Kolay dedi Jerry.. Hayat seçimlerden ibarettir. Her durumda bir seçim vardır. Sen her durumda nasıl davranacağını seçersin. Sen insanların senin tavrından nasıl etkileneceklerini seçersin. Sen havanın, tavrının iyi ya da kötü olmasını seçersin... Yani sen, hayatını nasıl yaşayacağını seçersin!..

Jerry'nin sözleri beni oldukça etkiledi. Onu, uzun yıllargörmedim. Ama, hayatımdaki talihsiz olaylara dövünmek yerine, seçim yapmayı tercih ettiğimde hep onu hatırladım.

Yıllar sonra, Jerry'nin başına çok tatsız bir şey geldi. Soyguniğin gelen hırsızlar, paniğe kapılıp, Jerry'yi delik deşik etmişler... Ameliyatı 18 saat sürmüş, haftalarca yoğun bakımda kalmış.Taburcu edildiğinde, kurşunların bazıları hala vücudundaymış.

Ben onu, olaydan altı ay sonra gördüm. Nasılsın? diye sorduğumda, Bomba gibiyim dedi. Bomba gibi. Olay sırasında neler hissettin Jerry dedim. Yerde yatarken, iki seçimim var diye düşündüm.. Ya yaşamayı seçecektim, ya ölümü.. Ben yaşamayı seçtim.

Korkmadın mı, şuurunun kaybetmedin mi !.. Ambülanla gelen sağlık görevlileri harika insanlardı.Bana hep İyileşeceksin merak etme dediler. Ama acil servisin koridorlarında sedye mi hızla sürerlerken, doktorların ve hemşirelerin yüzündeki ifadeyi görünce ilk defa korktum.Bu gözler bana; Bana adam ölmüş diyordu. Bir şeyler yapmazsam,biraz sonra ölü bir adam olacaktım gerçekten..

Ne yaptın? diye merakla sordum.. Kocaman bir hemşire yanıma yaklaştı ve bağırarak herhangi bir şeye alerjim olup olmadığını sordu.. Evet diye yanıt verdim.. Var.. Doktorlar ve hemşireler merakla sustular.. Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve bağırdım: Benim kurşunlara alerjim var !..

Doktorlar ve hemşireler gülmeye başladılar. Tekrar bağırdım.. Ben yaşamayı seçtim. Beni bir canlı gibi ameliyat edin. Otopsi yapar gibi değil..

Jerry, sadece doktorların büyük ustalıkları sayesinde değil, kendi olumlu tavrının büyük katkısı ile yaşadı. Yaşamayı bana yeni ders oldu.

Hergün, hayatımızı dolu dolu yaşamayı seçme şansımızve hakkımız olduğunu ondan öğrendim..Ve her şeyin kendi seçimimize bağlı olduğunu..

Bu yazıyı okudunuz. Şimdi iki seçiminiz var:

1. Unutup gitmek.
2. Kesip saklamak, fotokopisini çıkarıp, dostlarınıza dağıtmak..

Hayal Hırsızı

Bu öykü, çiftlikten çiftliğe, yarıştan yarışa koşarak atları terbiye etmeye çalışan gezgin bir at terbiyecisinin genç oğluna kadar uzanır. Babasının isini nedeniyle çocuğun orta öğretimi kesintilere uğramıştı. Orta ikideyken, büyüdüğü zaman ne olmak ve yapmak istediği konusunda bir kompozisyon yazmasını istedi hocası... Çocuk bütün gece oturup günün birinde at çiftliğine sahip olmayı hedeflediğini anlatan 7 sayfalık bir kompozisyon yazdı. Hayalini en ince ayrıntılarıyla anlattı. Hatta hayalindeki 200 dönümlük çiftliğin krokisini de çizdi. Binaların, ahırların ve koşu yollarının yerlerini gösterdi. Krokiye, 200 dönümlük arazinin üzerine oturacak 1000 metrekarelik evin ayrıntılı planını da ekledi. Ertesi gün hocasına sunduğu 7 sayfalık ödev, tam kalbinin sesiydi.. İki gün sonra ödevi geri aldı. Kağıdın üzerinde kırmızı kalemle yazılmış kocaman bir "0" ve "Dersten sonra beni gör" uyarısı vardı. "Neden "0" aldım?" diye merakla sordu hocasına, çocuk.. "Bu senin yasında bir çocuk için gerçekçi olmayan bir hayal" dedi, hocası.. "Paran yok. Gezginci bir aileden geliyorsun. Kaynağın yok. At çiftliği kurmak büyük para gerektirir. Önce araziyi satın alman lazım. Damızlık hayvanlar da alman gerekiyor. Bunu başarman imkansız" ve ekledi: "Eğer ödevini gerçekçi hedefler belirledikten sonra yeniden yazarsan, o zaman notunu yeniden gözden geçiririm." çocuk evine döndü ve uzun düşündü. Babasına danıştı. "Oğlum" dedi babası "Bu konuda kararını kendin vermelisin.

Bu senin hayatın için oldukça önemli bir secim." Çocuk bir hafta kadar düşündükten sonra ödevini hiçbir değişiklik yapmadan geri götürdü hocasına..

"Siz verdiğiniz notu değiştirmeyin" dedi..
"Ben de hayallerimi..".....

<<...>>

O, orta 2 öğrencisi, bugün 200 dönümlük arazi üzerindeki 1000 metrekarelik evinde oturuyor. Yıllar önce yazdığı ödev şöminenin üzerinde çerçevesiyle olarak asılı. Öykünün en can alıcı yanı su: Aynı öğretmen, geçen yaz 30 öğrencisini bu çiftliğe kamp kurmaya getirdi. çiftlikten ayrılırken eski öğrencisine "Bak" dedi, "Sana şimdi söyleyebilirim. Ben senin öğretmeninken, hayal hırsızıydım. O yıllarda öğrencilerimden pek çok hayal çaldım. Allah' tan ki, sen, hayalinden vazgeçmeyecek kadar inatçıydın."

Mevsimler (Önyargı)

Bir zamanlar 4 Oğlu olan bir adam varmış. Çocuklarının çok erken karar vermemeleri ve ön yargılı olmamaları için onları bu konuda eğitmek istemiş. Böylece her birini uzak bir yerde duran Ağacın yanına gidip ona bakmalarını istemiş.

İlk oğlan kışın gitmiş, İkincisi ilkbahar, üçüncüsü yazın ve sonuncusu sonbaharda. Geri döndüklerinde hepsini bir araya çağırmış ve ne gördüklerini sormuş.

İlk oğlan ağacın çok çirkin, yaşlı ve kupkuru olduğunu söylemiş.

İkinci oğlan hayır yeşillikle doluydu ve canlıydı demiş.

Üçüncü oğlan ise çiçekleri vardı ve kokusuyla görüntüsüyle o kadar muhteşemdi ki daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim demiş.

Sonuncu oğlan ise hepsinin yanlış söylediğini ve ağacın meyvelerle dolu olduğunu ve hayat dolu olduğunu söylemiş.

Yaşlı Adam oğullarına hepsinin haklı olduğunu söylemiş. Çünkü hepsi farklı mevsimlerde ağacı görmeye gitmişti. Onlara bir ağacı veya bir insanı kısa bir süre veya bir mevsim tanıldıktan sonra Ya da neye sahip olup olmadıkları yargılamayacaklarını anlatmaya çalışmıştı.

Gerçekler ancak sonunda 4 mevsimi gördükten sonra anlaşılır.

Eğer kişin vazgeçerseniz, İlkbaharın nimetinden olursun, yazın güzelliğinden ve sonbaharın bütünlüğünden

Bir mevsimin acısının, diğer güzel mevsimleri parçalamasına izin vermeyin.

Hayatınızı bir mevsim (bir donem) yüzünden yargılamayın.

Çatlak Kova

Hindistan'da bir sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktiği iki büyük kovayla su taşırmış. Kovalardan biri atlakmış. Sağlam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine ulasan uzun yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak kova içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştırabilmiş. Bu durum iki yıl boyunca her gün böyle devam etmiş. Sucu her seferinde patronunun evine sadece 1,5 kova su gtrebilmiş. Sağlam kova başarisından gurur duyarken, zavallı çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan dolayı utanç duyuyormuş.

İki yılın sonunda bir gün çatlak kova ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş. "Kendimden utanıyorum ve senden özür dilemek istiyorum." "Neden?..." diye sormuş sucu. "Niye utanç duyuyorsun?..." Kova cevap vermiş. "nk iki yıldır atlağımdan su sızdığı için taşıma görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Benim kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmana rağmen, emeklerinin tam karşılığını alamıyorsun." Sucu şöyle demiş. "Patronun evine

dönerken yolun kenarındaki çiçekleri fark etmeni istiyorum.” Gerçekten de tepeyi tırmanırken çatlak kova patikanın bir yanındaki yabancı çiçekleri ısıtan güneşi görmüş. Fakat yolun sonunda yine suyunun yarısını kaybettiği için kendini kötü hissetmiş ve yine suçudan özür dilemiş. Sucu kovaya sormuş. “Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını farkettiler mi?... Bunun sebebi benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin tarafına çiçek tohumları ekdim ve her gün biz ırmaktan dönerken sen onları suladın. İki yıldır ben bu güzel çiçekleri toplayıp onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın, o evinde bu güzellikleri yaşayamayacaktı.” Hepimizin kendimize has kusurları vardır. Hepimiz aslında çatlak kovalarız. Allah’ın büyük planında hiçbir şey ziyan edilmez. Kusurlarınızdan korkmayın. Onları sahiplenin.. Kusurlarınız da gerçek gücünüzü bulduğunuzu bilerseniz eğer siz de güzelliklere sebep olabilirsiniz.

Siyah Duvar

Aynı kalp rahatsızlığıyla aynı kaderi paylasan iki yaşlı adam aynı odayı da paylaşıyorlardı. Tek fark biri cam kenarında diğeri ise duvar dibinde yatıyordu. Cam kenarındaki yaşlı adam her gün camdan bakarak arkadaşına dışarısını anlatırdı.

“Bugün deniz sakin, yine de hafif rüzgar var sanırım çünkü uzaktaki teknelerin yelkenleri rüzgarla doluyor. Park bu sabah sakin, iki salıncak dolu iki salıncak bos, çünkü sevgililer yine geldi, aynı yere oturup konuşmaya başladılar, elele tutuştular, ne kadar da yaklaşıyorlar birbirlerine. Erguvan ağaçları ne kadar güzel açmış her yer mor bir renk almış, erik ağaçları da beyaz çiçekleriyle onlara eşlik ediyor. Denizin üzerindeki martılar bugünkü yemeklerini arıyorlar, ne güzel de dalıyorlar suya”

Günler böyle geçip gidiyordu ta ki cam kenarındaki yaşlı adam kalp krizi geçirene kadar, iste o anda duvar kenarındaki adam düğmeye bassa kurtaracaktı arkadaşını ama şeytana uydu, bunca zamandır sadece dinleyebiliyordu, artık görebilirdi de, iste bunun için düğmeye basmadı ve

hemşireyi çağırmadı. Aynı kaderi paylaştığı kişiyi ölüme gönderdi, ama o bunun haklı bir savunma olduğunu düşünüyordu.

Ertesi gün hastabakıcılar ölen yaşlı adamın yerine kendisini koymaya gelmişlerdi. Hemen yatağının yerini değiştirdiler, işte o günlerdir bakmak istediği manzarayı nihayet görecekti.

Başını kaldırdı ve pencereden baktı

"Simsiyah bir duvar"

Doğru Zaman

Amerikalı bir zengin işadamı, bir iş seyahati sırasında küçük bir Meksika koyu kasabasına uğrar. Limanda gezerken, ağzına kadar balık dolu küçük bir teknenin içinde oturan bir balıkçı dikkatini çeker. Merakla yanına yaklaşır ve sorar,

"Merhaba, bu balıkları yakalamak ne kadar zamanını aldı ?"

Balıkçı, tümünü bir-iki saate yakaladığını söyler.Yabancı adam bu kez, niçin daha uzun süre kalıp daha fazla balık yakalamadığını sorar. Balıkçı, ailesinin geçimi için bu kadarının yettiğini söyler.

Amerikalı işadamı merakla balıkçıya kalan zamanını nasıl geçirdiğini sorar. Balıkçı anlatır,

"Geç vakit yatarım, sabah birazcık balık yakalarım. Sonra çocuklarımla oynarım, öğleyin de karım Maria ile biraz siesta yaparım. Akşamları, amigolarla beraber gitar çalıp beraber eğleniriz. Dolu ve meşgul bir yaşantım var efendim"

Amerikalı gerinerek, "Benim Harvard'dan masterım var ve sana yardım edebilirim. Balık tutmak için daha çok zaman ayırmalı ve daha büyük bir tekne ile çalışmalısın. Bu tekneden elde edeceğin gelirle daha büyük tekneler alırsın. Kısa surede bir balıkçı filosuna sahip olursun. Böylelikle, yakaladığın balıkları

aracılara değil doğrudan doğruya işleme tesislerine satarsın. Hatta kendi balık fabrikasını bile kurabilirsin. Balıkçılık sektöründe bir numara olursun”

Ve Amerikalı devam eder, “Tabii bunları yapman için öncelikle bu küçük balıkçı kasabasını terk edip Mexico City’ye, daha sonra Los Angeles’e ve en sonunda holdingini genişletebileceğin New York’a yerleşirsin”

Balıkçı düşünceli vaziyette sorar, “Peki bayım, bu anlattıklarınız ne kadar zaman alır ?”

Amerikalı yanıtlar, “15-20 yıl kadar”

“Peki bundan sonra efendim?” diye sorar balıkçı...

Amerikalı güler, “Simdi anlatacağım en iyi tarafı! Zamanı geldiğinde, şirketini halka açarsın ve şirketinin hisselerini iyi paraya satarsın! Kısa zamanda zengin olup milyonlar kazanırsın!”

“Milyonlar?” der.

Meksikalı, “Eee...sonra bayım?”

Amerikalı, “Ondan sonra emekli olursun. Geç vakitlerde yatabileceğin küçük bir balıkçı kasabasına yerleşirsin, istersen zevk için biraz balık tutarsın, çocuklarıyla oynayacak, karınla siesta yapacak zamanın olur, akşamları da arkadaşlarıyla gitar çalar eğlenirsin. Nasıl, mükemmel değil mi?”

-Çok güzel de ben şu an başka ne yapıyorum ki!

Her İŖte Bir Hayır Vardır

Bir zamanlar Afrika'daki bir ÷lkede h÷k÷m s÷ren bir kral vardı. Kral, daha çocukluğundan itibaren arkadaŖ olduğu, birlikte b÷y÷d÷ę÷ bir dostunu hiç yanından ayırmazdı. Nereye gitse onu da beraberinde götür÷rd÷. Kralın bu arkadaŖının ise deęiŖik bir huyı vardı. İster kendi başına gelsin ister başkasının, ister iyi olsun ister kötü, her olay karŖısında hep aynı Ŗeyi söylerdi.

"Bunda da bir hayır var!" Bir

g÷n kralla arkadaŖı birlikte ava çıktılar. Kralın arkadaŖı t÷fekleri dolduruyor, krala veriyor, kral da ateŖ ediyordu. ArkadaŖı muhtemelen t÷feklerden birini doldururken bir yanlışlık yaptı ve kral ateŖ ederken t÷feği geriye doğru patladı ve kralın baş parmağı koptu. Durumu gören arkadaŖı her zamanki her zamanki sözünü söyledi: "Bunda da bir hayır

var! Kral

acı ve öfkeyle bağırdı: "Bunda hayır filan yok! Görmüyor musun, parmağım koptu?" Ve sonra da kızgınlığı geçmediği için arkadaŖını zindana attırdı. Bir yıl kadar sonra, kral insan yiyen kabilelerin yaŖadıęı ve aslında uzak durması gereken bir bölgede birkaç adamıyla birlikte avlanıyordu. Yamyamlar onları ele geçirdiler ve köyelerine götürdüler. Ellerini, ayaklarını bağladılar ve köyün meydanına odun yığdılar. Sonra da odunların ortasına diktikleri direklere bağladılar. Tam odunları tutuŖturmaya geliyorlardı ki, kralın başparmağının olmadığını fark ettiler. Bu kabile, batıl inançları nedeniyle uzuvlarından biri eksik olan insanları yemiyordu. Böyle bir insanı yedikleri takdirde başlarına kötü olaylar geleceğine inanıyorlardı. Bu korkuyla, kralı çözdüler ve salıverdiler. Diğer adamları ise piŖirip yediler. Sarayına döndüğünde, kurtuluŖunun kopuk parmağı sayesinde gerçekteŖtięini anlayan kral, onca yıllık arkadaŖına reva gördüğ÷ muameleden dolayı piŖman oldu. Hemen zindana koŖtu ve zindandan çıkardığı arkadaŖına başından geçenleri bir bir anlattı. "HaklıymıŖsın!"

dedi

“Parmağımın kopmasında gerçekten de bir hayır varmış. İşte bu yüzden, seni bu kadar uzun süre zindanda tuttuğum için özür diliyorum.Yaptığım çok haksız ve kötü bir şeydi”
“Hayır” diye karşılık verdi arkadaşı. “Bunda da bir hayır var” “Ne diyorsun Allah aşkına?” diye hayretle bağırdı kral. “Bir arkadaşımı bir yıl boyunca zindanda tutmanın neresinde hayır olabilir. “Düşünsene, ben zindanda olmasaydım, seninle birlikte avda olurum, değil mi? Ve sonrasını düşünsene?”

Kurabiye Hırsızı

Bir gece, kadının biri havaalanında bekliyordu. Uçağının kalkmasına daha epeyce zaman vardı. Havaalanındaki dükkandan bir kitap ve bir paket kurabiye alıp kendisine oturacak bir yer buldu. Kendisini kitabına kaptırmış olmasına rağmen, yanında oturan adamın olabildiğince cüretkar bir şekilde aralarında duran paketten birer kurabiye aldığı fark etti; ne kadar görmezden gelse de. Bir taraftan kitabını okuyup kurabiyesini yerken, bir taraftan da gözü saatteydi. Kurabiye hırsızı kurabiyeleri yavaş tüketirken, kadının kulağı da saat tiktaklarındaydı; ama tiktaklar sinirlenmesini yine de engellemiyordu. Kendi kendine düşünüyordu; Kibar bir insan olmasaydım, şu adamın gözünü morartırdım! Her kurabiye uzandığında, adam da elini uzatıyordu. Sonunda pakette tek bir kurabiye kalınca, Bakalım şimdi ne yapacak? dedi kendi kendine.

Adam yüzünden asabi bir gülümsemeyle son kurabiyeye uzandı ve kurabiyeyi ikiye böldü. Kadın kurabiyeyi adamın elinden kapar gibi aldı ve, Aman Tanrım, ne cüretkar ve ne kaba adam; üstelik bir teşekkür bile etmiyor! diye düşündü. Hayatında bu kadar sinirlendiğini anımsamıyordu. Uçağın kalkacağı anons edilince, derin bir nefes aldı ve rahatladı. Eşyalarını topladı ve çıkış kapısına yürüdü. Kurabiye hırsızına dönüp bakmadı bile. Uçağa bindi ve rahat koltuğuna oturdu. Daha sonra kitabını almak üzere çantasına uzandı.

Birden gözleri şaşkınlıkla açıldı. Gözlerinin önünde bir paket kurabiye duruyordu! Çaresizlik içinde inledi; Bunlar benim kurabiyelirimse eğer; ötekiler

de onundu ve benimle her bir kurabiyesini paylaştı! Üzüntüyle, özür dilemek için çok geç kaldığını anladı. Kaba ve cüretkar olan kurabiye hırsızı kendisiydi.

311 Numaralı Oda

Güney Afrika'nın Cape Town şehrindeki bir hastanede devamlı esrarengiz ölümler oluyordu. Hemsireler haftalardır üst üste her cuma günü 311 numaralı yoğun bakım odasına yatırılan hastaları ölü bulmaktaydılar. Bu sırlı ölümlere uzun süre açıklama getirilemedi. Herkes meselenin çözülmesi için seferber oldu.

Uzmanlar odanın havasını bakteriyolojik bakımdan kontrol ettiler. Güney Afrika'nın önde gelen bilim adamları ölenlerin aileleriyle üç hafta boyunca görüşmeler yaptılar. Hatta isin içine polis girdi ve akla gelen her ihtimal tek tek değerlendirildi, ancak onların araştırmaları da sonuçsuz kaldı. Ve tabii bu arada 311 numaralı odadaki hastalar sebepsiz ölmeye devam ediyorlardı. Son çâre olarak hastaların kaldığı 311 numaralı yoğun bakım odası devamlı gözetim altına alındı ve sonunda odadaki ölümlerin sebebi ortaya çıktı.

Sonuç çok trajikomikti. Cuma sabahı saat 6'da odaları temizleyen temizlikçi kadının hastanın bağlı bulunduğu solunum cihazının fişini çekerek kendi elektrik süpürgesinin fişini taktığı ve işini bitirdikten sonra solunum cihazının fişini tekrar yerine takip gittiği görüldü.

Acele Karar Vermeyin...

Çin düşünürü Lao Tzu'nun öyküsü... Köyün birinde bir yaşlı adam varmış. Çok fakirmiş ama Kral bile onu kıskanırmış... Öyle dillere destan bir beyaz atı varmış ki, Kral bu at için ihtiyara neredeyse hazinesinin tamamını teklif etmiş ama adam satmaya yanaşmamış.. "Bu at, bir at değil benim için; bir dost, insan dostunu satar mı" dermiş hep. Bir sabah kalkmışlar ki, at yok. Köylü ihtiyarın başına toplanmış: "Seni ihtiyar bunak, bu atı sana bırakmayacakları, çalacakları belliydi. Krala satsaydın, ömrünün sonuna kadar beyler gibi yaşardın. Şimdi ne paran var, ne de atın" demişler... İhtiyar: "Karar vermek için acele etmeyin" demiş. "Sadece at kayıp" deyince,

“Çünkü gerçek bu. Ondan ötesi sizin yorumunuz ve verdiğiniz karar. Atımın kaybolması, bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı? Bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç. Arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez.” Köylüler ihtiyar bunağa kahkahalarla gülmüşler. Aradan 15 gün geçmeden at, bir gece ansızın dönmüş... Meğer çalınmamış, dağlara gitmiş kendi kendine. Dönerken de, vadideki 12 vahşi atı peşine takıp getirmiş. Bunu gören köylüler toplanıp ihtiyardan özür dilemişler.

“Babalık” demişler, “Sen haklı çıktın. Atının kaybolması bir talihsizlik değil adeta bir devlet kuşu oldu senin için, şimdi bir at sürün var..” “Karar vermek için gene acele ediyorsunuz” demiş ihtiyar. “Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz.

Bu daha başlangıç.

Köylüler bu defa açıkça ihtiyarla dalga geçmemişler, ama içlerinden “Bu herif sahiden geri zekalı” diye geçirmişler... Bir hafta geçmeden, vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayağını kırmış. Evin geçimini temin eden oğul şimdi uzun zaman yatakta kalacakmış. Köylüler gene gelmişler ihtiyara. “Bir kez daha haklı çıktın” demişler. “Bu atlar yüzünden tek oğlun, bacağını uzun süre kullanamayacak. Oysa sana bakacak başkası da yok. Şimdi eskisinden daha fakir, daha zavallı olacaksın” demişler. İhtiyar “Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz” diye cevap vermiş.

“O kadar acele etmeyin. Oğlum bacağını kırdı. Gerçek bu. Ötesi sizin verdiğiniz karar. Ama acaba ne kadar doğru. Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı size asla bildirilmez.”

Birkaç hafta sonra, düşmanlar kat kat büyük bir ordu ile saldırmış. Kral son bir ümitle eli silah tutan bütün gençleri askere çağırılmış. Köye gelen görevliler, ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkân yokmuş, giden gençlerin sonunda ya öleceğini ya da esir düşeceğini herkes biliyormuş.

Köylüler, gene ihtiyara gelmişler... “Gene haklı olduğun ortaya çıktı”

demişler. "Oğlunun bacağı kırık, ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler, belki asla köye dönemeyecekler. Oğlunun bacağının kırılması, talihsizlik değil, şansmış meğer..." "Siz erken karar vermeye devam edin" demiş, ihtiyar. "Oysa ne olacağını kimseler bilemez. Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde... Ama bunların hangisinin talih, hangisinin şanssızlık olduğunu sadece Allah biliyor."

Lao Tzu, öyküsünü şu nasihatle tamamlamış:

"Acele karar vermeyin. Hayatın küçük bir dilimine bakıp tamamı hakkında karar vermekten kaçının. Karar; aklın durması halidir.

Karar verdiniz mi, akıl düşünmeyi, dolayısı ile gelişmeyi durdurur.

Buna rağmen akıl, insanı daima karara zorlar. Çünkü gelişme halinde olmak tehlikelidir ve insanı huzursuz yapar. Oysa gezi asla sona ermez. Bir yol biterken yenisi başlar. Bir kapı kapanırken, başkası açılır. Bir hedefe ulaşırsınız ve daha yüksek bir hedefin hemen oracıkta olduğunu görürsünüz."

Asıl Fakirlik

Günlerden bir gün bir baba ve zengin ailesi oğlunu köye götürdü. Bu yolculuğun tek amacı vardı, insanların ne kadar fakir olabileceklerini oğluna göstermek. Çok fakir bir ailenin çiftliğinde bir gece ve gün geçirdiler. Yolculuktan döndüklerinde baba oğluna sordu,

"İnsanların ne kadar fakir olabildiklerini gördün mü?"

"Evet!"

"Ne öğrendin peki?"

Oğlu cevap verdi,

"Şunu gördüm: bizim evde bir köpeğimiz var, onlarınsa dört. Bizim bahçenin ortasına kadar uzanan bir havuzumuz var, onlarınsa sonu olmayan bir

dereleri. Bizim bahçemizde ithal lambalar var, onlarınsa yıldızları. Bizim görüş alanımız ön avluya kadar, onlarsa bütün bir ufku görüyorlar.”

Oğlu sözünü bitirdiğinde babası söyleyecek bir şey bulamadı. Oğlu ekledi, “Teşekkür ederim baba, ne kadar fakir olduğumuzu gösterdiğin için!”

700 Yıllık Altın Öğüt

Aşağıda Osman Bey’e ünlü İslam Alimi, Şeyh Edeb-Ali’nin verdiği öğütleri anlatan bir yazı. Çok hoşuma gitti. Neredeyse 700 yıl önce söylenmiş ama hiç mi hiç eskimemiş. Tüm zamanlar için geçerli.

“Oğul insanlar vardır şafak vaktinde doğar, akşam ezanında ölürler. Avun oğlum avun. Güçlüsün, kuvvetlisin, akıllısın, kelamlısın, ama bunları nerede, nasıl kullanacağını bilemezsen sabah rüzgarında savrulur gidersin...Öfken ve nefsin bir olup aklını yener. Daima sabırlı, sebatlı ve iradene sahip olasin. Dünya senin gözlerinin gördüğü gibi büyük değildir. Bütün fethedilmemiş gizemler, bilinmeyenler, görülmeyenler ancak senin fazilet erdemlerinle gün ışığına çıkacaktır. Ananı, atanı say, bereket büyüklerle beraberdir. Bu dünyada inancını kaybedersen, yeşilken çorak olur, çöllere dönersin. Açık sözlü ol, her sözü üstüne alma. Gördün söyleme, bildin bilme.

Sevildiğin yere sık gidip gelme, kalkar muhabbetin itibar olmaz.

Üç kişiye acı:

- * Cahiller arasındaki alime,
- * Zenginken fakir düşene,
- * Hatırlı iken itibarını kaybedene.

Unutma ki, yüksekte yer tutanlar, aşağıdakiler kadar emniyette değildir. Haklı olduğunda mücadeleden korkma.

“Bilesin ki atın iyisine DORU,”

“Yiğidin iyisine DELİ derler.”

5 Önemli Ders

Birinci ve de en önemli ders. Okuldaki ikinci ayımda, hocamız test sorularını dağıttı. Ben okulun en iyi öğrencilerinden biriydim. Son soruya kadar soluk almadan geldim ve orada çakıldım kaldım. Son soru şöyleydi: "Her gün okulu temizleyen hademe kadının ilk adı nedir?.." Bu herhalde bir çeşit şaka olmalıydı. Kadını yerleri silerken hemen her gün görüyordum. Uzun boylu, siyah saçlı bir kadındı. 50'lerinde falan olmalıydı. Ama adını nerden bilecektim ki!.. Son soruyu yanıtızsız bırakıp kağıdı teslim ettim. Süre biterken bir öğrenci, son sorunun test sonuçlarına dahil olup olmadığını sordu." Tabii dahil" dedi, hocamız.." İş yaşamınız boyunca insanlarla karşılaşacaksınız. Hepsi birbirinden farklı insanlar. Ama hepsi sizin ilginiz ve dikkatinizi hak eden insanlar bunlar. Onlara sadece gülümsemeniz ve 'Merhaba' demeniz gerekse bile.." Bu dersi hayatım boyunca unutmadım. O hademenin adını da.. Dorothy idi.

İkinci önemli ders.. Yağmurda otostop!..Bir gece, vakit gece yarısına doğru Alama otoyolunun kenarında duran bir zenci kadın gördüm. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmura rağmen, bozulan arabasının dışında duruyor ve dikkati çekmeye çalışıyordu. Gecen her arabaya el sallıyordu. Yanında durdum. 60'lı yıllarda bir beyazın bir zenciye hem de Alabama'da yardıma kalkışması pek olağan şeylerden değildi. Onu kente kadar götürdüm. Bir taksi durağına bıraktım. Ayrılırken ille de adresimi istedi; verdim. Bir hafta sonra kapım çalındı. Muazzam bir konsol televizyon indiriyordu adamlar. Bir de not ekliydi, armağanda.. "Geçen gece otoyolda bana yardımınıza teşekkür ederim. O korkunç yağmur sadece elbiselerimi değil, ruhumu da sırlıslam etmişti. Kendime güvenimi yitirmek üzereydim, siz çıkageldiniz. Sizin sayenizde ölmekte olan kocamın yatağının baş ucuna zamanında ulaşmayı başardım. Biraz sonra son nefesini verdi. Tanrı bana yardım eden sizi ve başkalarına karşılık beklemeksizin yardım eden herkesi kutsasın!.. En iyi dileklerle, Bayan Nat King Cole."

Üçüncü önemli ders.. Size hizmet edenleri hep hatırlayın..Bir pastanın üç otuz paraya satıldığı günlerde 10 yaşında bir çocuk pastaneye girdi. Garson kız hemen koştu.. Çocuk sordu: "Çikolatalı pasta kaç para?" "50 cent!.." Çocuk

cebinden çıkardığı bozukları saydı. Bir daha sordu: "Peki dondurma ne kadar.." "35 cent" dedi garson kız sabırsızlıkla.. Dükkanda yığınla müşteri vardı ve kız hepsine tek başına koşuşturuyordu. Bu çocukla daha ne kadar vakit geçirebilirdi ki.. Çocuk parasını bir daha saydı ve "Bir dondurma alabilir miyim lütfen" dedi. Kız dondurmayı getirdi. Fişi tabağın kenarına koydu ve öteki masaya koştu. Çocuk dondurmasını bitirdi. Fişi kasaya ödedi. Garson kız masayı temizlemek üzere geldiğinde, gözleri doldu birden. Masayı sanki akan yaşlar temizleyecekti. Boş dondurma tabağının yanında çocuğun bıraktığı 15 cent duruyordu..

Dördüncü önemli ders.. Yolumuzdaki engeller.Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu. Bakalım neler olacaktı?. Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer geldiler, sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girdiler. Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirdi. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu. Sonunda bir köylü çıkageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sırtındaki küfeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarıldı ve ıkına sıkına itmeye başladı. Sonunda kan ter içinde kaldı ama, kayayı da yolun kenarına çekti. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereydi ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu gördü. Açtı.. Kесе altın doluydu. Bir de kralın notu vardı içinde.. "Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir" diyordu kral. Köylü, bugün dahi pek çoğumuzun farkında olmadığı bir ders almıştı. "Her engel, yaşam koşullarınızı daha iyileştirecek bir fırsattır

Beşinci önemli ders.. Önemli olan vermektir..Yıllar önce hastanede çalışırken, ağır hasta bir kız getirdiler. Tek yaşam şansı beş yaşındaki kardeşinden acil kan nakli idi. Küçük oğlan aynı hastalıktan mucizevi şekilde kurtulmuş ve kanında o hastalığın mikroplarını yok eden bağışıklık oluşmuştu. Doktor durumu beş yaşındaki oğlana anlattı ve ablasına kan verip vermeyeceğini sordu. Küçük çocuk bir an duraksadı. Sonra derin bir nefes aldı ve "Eğer kurtulacaksa, veririm kanımı" dedi. Kan nakli ilerlerken, ablasının gözlerinin içine bakıyor ve gülümsüyordu. Kızın yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı, ama küçük çocuğun yüzü de giderek soluyordu.. Gülümsemesi de yok oldu. Titreyen bir sesle doktora sordu: "Hemen mi

öleceğim?.." Küçük doktoru yanlış anlamış, ablasına vücudundaki bütün kani verip, öleceğini sanmıştı.

